

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520347680.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Som Student spillede B. en dobbelt Elskerrolle; og gik dette saaledes til. - I en Klub (det gamle borgerlige Selskab), hvor han var fast Medlem, var han lige saa fast Deeltager i alle Baller. En heel Vinter igjennem savnede han ved disse kun een eller to Gange en ung, og, som man let begriber smuk Pige, hvis Navn han ikke veed, fordi han aldrig vidste, ej heller *vilde* vide det; da han nemlig nu besad mere Fornuftighed end man i Almindelighed tiltroer Poeter, og var dengang og blev siden den Grundsætning troe: ej at tage sig en Kjereste, før han var i Stand til at tage sig en Kone. Ved ethvert Bal var den dejlige Navnløse hans jevnlige Meddanserinde og Borddame, og saa sammenvante vare de, at hun aldrig af Nogen anden lod sig engagere til Borddansen eller Figaro, før hendes Ubekjendte kom; og han lod hende ej heller sidde over, skjøndt der aldrig var talt et Ord, før han kom og bukkede for hende. B. var ikke egentlig forelsket; hans Følelse lignede snarere den, man fornemmer ved Syn og Gjensyn af et Konstværk, eller ved at høre et lifligt Musikstykke: Hjertet hæver sig, men med Lethed, med ublandet Glæde, som paa Sylphevinger, og daler igjen uden Modstand eller Smerte. Han troer, at hun under dette Hensyn ganske sympathiserede med ham; thi aldrig opdagede han andet i hendes yndige Aasyn, end mild, barnliguskyldig Glæde; der var i de aabne mørkblaa Øjne aldrig den mindste Taageplet; der opsteeg aldrig et Suk fra det roligtbølgende Bryst. - Doubletten ej at forglemme! Under Spillet af den nu fortalte Roman 36 uden Ende, blev der Maskerade i Klubben. Og var derpaa ogsaa en Vildmandinde - skjøndt langt fra ikke uanstændigt, dog forførisk klædt - af en Skabning, som ej engang Thorvaldsen kunde frembringe skjønnere. Denne Vilde havde det forud for Billedhuggerens Værker, at hun kunde bevæge sig, dandse især med saadan en Ynde - ja man kunde sige: saa sylphemæssigt, at de mandlige Tilskuere stod Fare for at blive til Billedstøtter. - Det var Skam at sige: at Tiden faldt B. lang; alligevel længtes han hæftigen efter, at Kl. vilde blive elleve, paa det han kunde faae at skue det Ansigt, der upaatvivleligt skulde fuldende hans stakkels Hjertes Undertvingelse. Jeg veed ikke, min gunstige Læser! om Du nogensinde har havt det Vanheld, at sætte en Æddikeflaske for Munden, i den Formening, at det var en Ølflaske; eller om Du skrupsulten har faaet harsk Smør paa orret Brød; eller om Du ophedet har erholdt en Spand koldt Vand over Hovedet? Eja! ubarmhjertige Klokke! med dit ellefte Slag tilintetgjorde Du Phantasieens glimrende Boble: et Ansigt, stygt, modbydeligt, krøb frem under Masken - ak, hvorfor kunde hun ikke beholde denne bestandig paa! Men saaledes skulde et hundrede Mandfolkehjerter frelses fra Ildsvaade.